

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/91/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717010456
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3717010456.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému P. W., nar. X.X.XXXX v F. W., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods.2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods.1 písm.e) Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 13. septembra 2018 odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 9. mája 2018, sp. zn. 1T/133/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného P. W. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 9. mája 2018, sp. zn. 1T/133/2017, bol obžalovaný P. W. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods.2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods.1 písm.e) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 25.09.2014 v čase okolo 06.45 h v obci F., okres Považská Bystrica, pred rodinným domom č. XXX, počas toho ako rozbrusovačkou odstraňoval kovový stĺpik osadený P. E. v príjazdovej ceste a pošk. P. E. ho poklepal po pleci a spýtal sa čo to robí, následne odhodil rozbrusovačku, podišiel k pošk. P. E. a fyzicky ho napadol tak, že oboma rukami ho sácal do oblasti hrudníka, pričom toto zopakoval asi 4x, preto pošk. P. E. ustupoval smerom do dvora svojho rodinného domu, kde v dôsledku sotenia zo strany obv. P. W. spadol na blatník tam odstaveného motorového vozidla a následne na zem, po čom ho obv. P. W. zdvihol zo zeme držiac ho za košeľu a opakovane ho sotil do vozidla, po čom pošk. E. spadol na zem, následne ho opätovne zdvihol a sotil do popolnice, následkom čoho pošk. P. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, okres F. W., utrpel odlomenie priečného výbežku druhého stavca bedrovej chrbtice a prasklinu trojhrannej zápästnej kosti ľavej ruky s dobou práceneschopnosti v trvaní 4 týždňov, pričom uvedené zranenia pošk. P. E. obmedzovali v bežnom spôsobe života po celú dobu trvania práceneschopnosti, a to znehybnením ľavého zápästia a ruky sadrovou dlahou, nemožnosťou ohýbania ľavého zápästia, znemožnením každodenných úkonov osobnej starostlivosti a bežných činností, ako aj bolestivosťou poranení pri pohybe dolnou časťou trupu ako aj v pokoji ako aj výrazným obmedzením pohyblivosti v oblasti bedrovej chrbtice v zmysle ohýbania trupu predozadným či bočným smerom.

Za tento trestný čin bol obžalovaný P. W. odsúdený podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. okresný súd obžalovanému výkon trestu podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu 1 rok. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil aj povinnosť nahradiť poškodenému P. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, okres F. W., škodu vo výške 885,50 €.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadol odvolaním obžalovaný P. W. pre nesprávnosť výrokov o vine, treste a náhrade škody, ako aj konania, ktoré rozsudku predchádzalo. V písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu poukazoval na svoje obhajobné tvrdenia prednesené už pred súdom prvého stupňa, v ktorých spáchanie

skutku poprel a považoval napadnutý rozsudok za nesprávny. On sám bol počas toho, ako odstraňoval poškodeným P. E. neoprávnené osadený oceľový stĺpik uprostred miestnej komunikácie, poškodeným zozadu napadnutý tak, že ten do neho sotil a až po tomto úkone poškodeného sa postavil, pokračoval v práci, na čo ho poškodený opäť „zdrapil“ za oblečenie a ťahal od stĺpika preč. On sa jeho konaniu len bránil a potom sa s ním len vzájomne naťahovali, v dôsledku čoho spadol poškodený na zem. Jeho výpoveď, ako aj svedecké výpovede P. W. a U. F. tieto okolnosti incidentu len potvrdzujú a okrem výpovede samotného poškodeného, nebol vykonaný žiadny iný dôkaz, ktorý by vyvrátil tú skutočnosť, že to bol práve poškodený P. E., ktorý ako prvý fyzicky napadol jeho, keď pritom aj manželka poškodeného potvrdila, že nevidela, čo sa odohralo na ulici. Okresný súd sa pritom nevysporiadal ním uvedenými logickými argumentami, ktoré objektívne spochybňujú výpoveď poškodeného P. E.. Zo spáchania skutku ho neusvedčujú ani závery znaleckého posudku, pretože znalec nebol svedkom konfliktu a vychádzal len z obsahu spisu. Poškodený však navyše ešte predtým, ako došlo k ich vzájomnému konfliktu, utrpel zranenia pri páde zo strechy svedka U. F., čo podľa jeho názoru tiež vyvracia hodnovernosť záveru znaleckého posudku, nakoľko poškodený si i v tomto prípade spôsobil obdobné zranenia a znalec nevykonal jeho vyšetrenie. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva, že ku konfliktu medzi ním a poškodeným došlo na ceste, čo vylučuje, že by zranenia utrpel nárazom na auto alebo smetnú nádobu. Napriek tomu však v prípade, ak by súd druhého stupňa neakceptoval jeho obhajobné námietky, že skutok nespáchal, je nutné aby sa zaoberal aj trestom, ktorý mu bol uložený, nakoľko tento považuje za neprímeraný. Vychádza z toho, že svojím konaním sa len bránil napadnutiu zo strany poškodeného a práve poškodený zaviniť príčinu vzniku konfliktu tým, že osadil oceľový stĺpik na cestu. Aj vzhľadom na odstup času, ktorý od spáchania skutku uplynul, mu bol uložený neprímerane prísny podmienený trest odňatia slobody. On vedie riadny život a nie je u neho predpoklad, že by sa mal v budúcnosti dopustiť trestnej činnosti a preto si myslí, že v jeho prípade by bolo účelné a postačujúce aj uloženie peňažného trestu. Napadnutý rozsudok je nesprávny aj vo výroku o náhrade škody, pretože vzhľadom na okolnosti prípadu je nepochybné, že konflikt vyvolal samotný poškodený tým, že ho fyzicky napadol a teda pri škode spôsobenej aj zavinením poškodeného znáša škodu pomerne aj poškodený. Na základe uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods.1 písm.b), písm.d), písm.e), písm.f) Tr.por. a aby vec podľa § 323 ods.1 Tr.por. vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Prokurátor krajskej prokuratúry i poškodený P. E. na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por. s poukazom na to, že napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch považovali za zákonný a správny.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 17. augusta 2018, vykonal dňa 13. septembra 2018 verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine, treste a náhrade škody napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného P. W. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, postupoval okresný súd pri vykonávaní dôkazov a pri rozhodovaní vecne správne a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku upravujúcimi konanie a rozhodovanie po podaní obžaloby pred súdom a v tomto smere krajský súd nezistil žiadne pochybenie. Obžalovanému bolo zákonným spôsobom riadne vznesené obvinenie a bola na neho podaná obžaloba, obžalovaný mal v konaní obhajcu a v celom konaní mal dostatočnú a opakovanú možnosť sa vyjadriť, pričom svoje obhajobné práva aj využil štandardným spôsobom, o čom svedčí obsah i rozsah spisového materiálu i dôvodov odvolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o výpovede obžalovaného P. W., ale predovšetkým o výpovede P. E., ktorý na svojich usvedčujúcich prejavoch zotrval v podstatných okolnostiach v priebehu celého trestného stíhania a ktoré s výnimkou výpovedí obžalovaného nie sú v zásadnom rozpore ani s ostatnými

vo veci vykonanými dôkazmi (nevynímajúc ani výpoveď svedka U. F., ktorý pritom s poškodeným nemá dobré vzťahy, avšak tiež potvrdil, že obžalovaný poškodeného opakovane odtláčil od seba), keď naopak s jeho usvedčujúcimi výpoveďami korešpondujú nepriamo aj svedecká výpoveď svedkyne P. W., ale predovšetkým aj o závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, odvetvia súdneho lekárstva MUDr. Y. M., PhD., ktorý aj pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní 9. mája 2018 jednoznačne potvrdil, že mechanizmus vzniku zranenia poškodeného s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou korešponduje s popisáním vzniku zranení tak, ako ku nim poškodený P. E. vypovedal, zranenia vznikli konaním inej osoby a pritom jednoznačne vylúčil, že zranenia poškodeného z roku 2013 by boli v príčinnej súvislosti so zraneniami, ktoré poškodený utrpel 25.9.2014, tiež o listinné dôkazy a z nich najmä zápisnicu o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou a zápisnicu o preverovaní výpovedí na mieste samom, na ktoré v napadnutom rozsudku poukázal.

Svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por. podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného P. W. prezentované obžalovaným i jeho obhajcom, pretože boli v rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, o vierohodnosti a správnom vyhodnotení súdom prvého stupňa ktorých dôkazov nemal pochybnosti ani odvolací súd. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery súdu prvého stupňa založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Z dôkazov vykonaných kontradiktórnym spôsobom v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, vrátane obhajobných vyjadrení obžalovaného, na ktoré podrobne poukázal súd prvého stupňa, je jednoznačne preukázané, že skutok sa stal, že ho spáchal obžalovaný spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku a že vykazuje znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods.2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods.1 písm.e) Tr. zák., z ktorých bol uznaný za vinného.

Obhajobné tvrdenie obžalovaného P. W., že vykonané dôkazy sú nesprávne hodnotené, nemá svoje opodstatnenie. V uvedenom smere správne postupoval už súd prvého stupňa. Z odôvodnenia rozsudku je dostatočne zrejmé, že v ňom v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol všetky podstatné skutočnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj záver o vine obžalovaného i ako sa vysporiadal s jeho obhajobou.

Z obsahu odvolacích dôvodov obžalovaného vyplýva, že namieta správnosť hodnotenia dôkazov súd prvého stupňa a domáha sa iného, pre neho priaznivejšieho hodnotenia vykonaných dôkazov, čo by bolo odôvodnené v prípade, ak by dôkazy súd prvého stupňa hodnotil skutočne v rozpore so skutočnosťou, s obsahom vo veci vykonaných dôkazov. V danom prípade však tomu tak nie je.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa, pretože dôkazy, ktoré vykonal a na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchal obžalovaný P. W.. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam súd prvého stupňa vykonal všetky pre dané závery nevyhnutné dôkazy zákonom predpísaným spôsobom a vyvodil z nich logicky správne závery, vrátane vyhodnotenia obhajobných tvrdení obžalovaného. Odvolacie námietky obžalovaného v uvedenom smere neboli preto dôvodné, odvolací súd ich neakceptoval a vo vzťahu ku skutkovým zisteniam v podrobnostiach len poukazuje na vecne správne a podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa dáva nadriadenému odvolaciemu súdu možnosť len v podrobnostiach poukázať na dôvody, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie.

Vychádzajúc z takto správne zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa preto nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného P. W. ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods.2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods.1 písm.e) Tr. zák., pričom svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel preto nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako súd prvého stupňa. V tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného, preto odvolacie námietky obžalovaného P. W. uvedené v jeho odvolaní vo vzťahu ku

skutkovým zisteniam a k právnomu posúdeniu jeho konania nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd ďalej zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, nepochybil ani vo výroku o určení druhu trestu a jeho výmery. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods.3 Tr. zák. a § 36 písm.j) Tr.zák. vo výmere 1 rok (teda na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby) s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 rok postupom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák., zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., konkrétnej miere závažnosti spáchaného trestného činu vyplývajúcej z jeho povahy, zo spôsobu spáchania i spôsobeného následku, ako aj dĺžke času, ktorá od skutku uplynula, pomerom obžalovaného a možnostiam jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest je súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Vecne správny a v súlade s ustanovením § 287 ods. 1 Tr. por. je aj výrok, ktorým bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému P. E. škodu vo výške 885,50 Eur.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného vo vzťahu k výrokom o vine, o treste odňatia slobody, o spôsobe jeho výkonu a o náhrade škody, preto odvolanie obžalovaného P. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.